

RECTOR UNIVERSITATIS LIPSIENSIS

Ad Exequias

DN. JOHANNIS HOMMELII, JURIS APUD NOS PRACTICI,

Finitis sacris hodie XI. Nov. cl. lcccVIII.

Cives suos invitat.

Nter notas veræ Religionis, ordine

quidem, non dignitate postrema a Theologis ponitur, efficacia in *evdavaolu* procuranda. Eam autem Evangelicæ Religionis, quam B. Lutherum a Pontificiorum corruptelis depurasse, atque strenue asseruisse, nuper anniversaria recordatione, DEO pro isto summo beneficio debitas gratias agens Ecclesia recoluit competere, non alii, manifestum est. Etenim, quemadmodum homines peccatores quosvis Re-

ligio nostra ad poenitentiam ducit, non obnites in gratiam DEI omnibus patientem reponit, credentes in fide in Christum, ac vitæ sanctimonia, per verbi DEI diligentem prædicationem, & Sacramentorum dispensationem conservat: Ita maxime cum moriendum est, hominem instruit ad beatum ex hac vita discessum. Duo tunc ei officia præscribit, observata etiam celeberrimo Medico, Danieli Sennerto, in Meditationibus de bene vivendi, beateque moriendi ratione: unum est, ut homo erga seipsum, alterum ut erga proximum se gerat. Prius quod attinet docet ægrotum, DEUM, quem peccatis offendit, sibi reconciliare; suumque animum adversus omnes, quæ morituris accidere solent, tentationes præmunire. Juxta quod ille totam vitam suam examinat, omnia peccata sua DEO confitetur, precibusque & suspiriis ardentissimis ad veniam peccatorum, reconciliationemque cum DEO in CHRISTO Salvatore unico, non in Beate Mariæ, & Sanctorum defunctorum meritis & intercessionibus simul obtinendam fundit. Insuper adhortationem Apostoli Jacobi Cap. V, 16. secutus, etiam fratribus & Verbi DEI & Ecclesiæ ministris, quibus Christus claves ligandi & absolvendi commisit, delicta confitetur, eaque in primis, ob quæ turbatur, vel à Sana exagitur, in eorum sinum deponit, qui ipsi solatia idonea suppeditant. Quodsi alicujus animo oberfantur bona quæ fecit opera, & pura a vitis, quibus alii contaminati sunt, vita, non sibi in iis placet, aut fiduciam aliquam ponit, sed ex gratia DEI se talem esse agnoscit, 1. Cor. XV, 10. & iis omnibus factis servum debitorem, Luc. XVII, 10: invenit contra in se transgressiones alias, quibus DEUM offendit, ideoque cum Davide orat Ps. CXLIII, 2. Ne intres in judicium cum servo tuo, Domine. Jam ægroto in gratia DEI confitendo occurrant peccata totius vitæ, exaggeret Diabolus extremi judicii rigorem & Judicis severitatem; omni huic terrori opponit ille DEI Patris misericordiam, meritum filii DEI JESU Christi, ac certissimas de remissione peccatorum promissiones. Nulla hunc dubitatio subit Papistica an sit in gratia DEI, an ingressurus purgatorium aut infernum? sed scit se beatum mox futurum. Non cruciat exceptio Reformatorum; DEUM nolle omnes homines fieri salvos: Sed fidem suam confirmat Sacramento Corporis ac Sangvinis JESU Christi. Ex quo cibo potuque sanctissimo certus est, se fieri participem omnium, quæ CHRISTUS in cruce, traditione sui corporis & effusione sui sanguinis promeruit, & se jam revera ob meritum Christi esse in gratia DEI, & habere remissionem peccatorum, vitam & salutem æternam. Quodsi Diabolus, vbi fru-

frustra aliis tentationibus omnibus hominem aggressus est, dubitationem de veritate Religionis Christianæ injiciat, & hoc uno fundamento subruo totam fidei structuram evertere conetur, æger cum Diabolo in arenam disputationis non descendit, sed responderet, scio cui credidi, DEO in Scripturis Sacris loquenti, hicque depositum meum custodiet. Porro moriturus non ad mortem ipsam, sed ad felicissimum vitæ beatæ statum, in quem post mortem ex hac ærumnosa vita transferetur, cogitationes dirigit. Ex qua causa etiam morbi molestias patienter perferit. Nec timet, ne agone mortis obsurdescentibus auribus destituatur necessariis consolationibus, quandoquidem novit Spiritum S. testimonium reddere Spiritui nostro, nos esse Filios DEI, eundemque paracletum auxiliari infirmitatibus nostris, tuncque intercedere pro nobis gemitibus inenarrabilibus Rom. VIII, 16-26. Non timet per umbram mortis ire, quoniam Dominum habet secum Pf. XXIII, 4. Hæc sunt officia, quæ erga se observat æger; proximis præstanda duo commendat rectissime laudatus Sennertus; juxta quæ initio morbi omnibus tam iis, a quibus læsus est, tam illis, quos ipse offendit, reconciliatur. Deinde munera si quæ gessit, res ita disponit, ut expedita post mortem inveniantur; res domesticas etiam suas ordinat, testamento rite condito materiam litis præcincidit, Conjugem, liberos, cognatos, amicos mœrentes erigit DEOque commendat; bona quædam male parta si habet, domino suo restituit, aut quando is notus non est, cui ea ablata sunt, vel jam mortuus, piis usibus destinat. Qui divitiis bene partis abundant, partem aliquam pauperibus attribuit, & Christum ipsum ita reliquis hæredibus in testamento adscribit. Ubi jam discessum ex hoc mundo appropinquare sentit homo, & jam cum morte luctandum est, omnibus de rebus hujus sæculi curis abjectis, divinæ voluntati se prorsus submittit, datque operam, ut in fide in Christum & in Domino moriatur, id est, se totum DEI gratiæ ac misericordiæ, merito Christi ac consolationi Spiritus S. tradit; omnes tentationes spernens in oratione pia & ardente perseverat; idem adstantes faciunt, præsertim cum jam moribundo sensus deficere incipiunt. Inter quæ tandem animam suam in manus Domini & Servatoris sui tradit. Atque hæc est efficacia Religionis Evangelicæ in *evangelia* procuranda & obtinenda. Ejus cum quotidiana conspicimus exempla, etiam eandem clausula vitæ comprobat, quam beatam habuit DN. JOHANNES HOMMELIUS, Juris Practicus apud nos eximius, in cujus memoriam & laudem ista scribimus. Natus est Ann. cō. 100. XLVIII. d. 20. April. Greslitzii in finibus Bohemiæ civitate montana ex familia Viris claris insigni Patrem enim habuit: JOH. HOMMELIUM Infitorem Erariæ, Matrem Barbaram Leutneriam, Avum patrum Andream Hommeliū, J. U. Doctorem, Universitatis hujus Syndicum, Collegii Majoris Principum Collegiatum, Dicasterii provincialis Supremi Advocatum Ordinarium, Aviam paternam Annam, Caspari Jungermanni Med. Doctoris filiam, Avum maternum, Adamum Leutnerum, Consulem Greslitzensem, Aviam Mariam Thorerinam. Etsi vero Parentes persecutio Papisica cum novem liberis, inter quos noster puer quatuor annorum, solum vertere compulsi, nihilominus cum Curiam Baruthensem se recepissent An. cō. 100. LII. de educatione eorum magnopere fuere solliciti: atque nostrum quidem octo annis natum Gymnasio in ea civitate tradiderunt: cujus Rector L. Waltherus, reliquique Præceptores, in Religionis Christianæ capitibus, ac lingua tam Latina quam Græca discipulum bene informarunt. Nam an cō. 100. LXVIII. aptus ad sublimiora studia in Academiam nostram adveniens, in numerum Studioforum a Rectore D. Friderico Rappelto coopatus est. Hic prius operam dedit Philosophiæ, audiens Professores Publicos, Jacobum Thomasiū, D. Valent. Alberti, D. Adam.

Re-

AX 26 7486

X 3047909

Rechenbergium. Post Juris studium tractavit, docentibus D. Amadeo Eckolto, D. Paulo Francisco Romano, D. Barthol. Leonhardo Schvwendendorffero, D. Friderico Geislero, ac peculiari opera D. Joh. Heinr. Mehlichio, Diligentiam ejus susceperant frater natus major Joh. Andreas, & post hujus fata frater alter adhuc vivens David, mercatores nominatissimi Hommelii, victum amictumque praebentes: quorum beneficiorum gratam recordationem semper servavit. Cum jam ipse Juris scientiam, quam sibi acquisiverat, in aliorum usum verteret, atque exinde se Familiamque alere posset, matrimonio sibi associavit anno 1700 LXXXII. d. 22. Octobr. Mariam Reginam Wachiam, Christiani Seyffertii J. U. Candidati & Practici viduam: ex qua nonnisi filiam unicam Ann. 1701 1700 LXXXIII. d. 30. Augusti suscepit Reginam Mariam, quam anno 1705 1700 V. d. 28. Julii Joh. Hieronymo Goldschmidio, Acad. nostrae Actuario conjugem dedit. Quod magnum gaudium mox di. XVII. Augusti mors conjugis, cum qua XXV annos vixerat, valde turbavit. Non parum quidem ipsum exereit neptis Regina Maria, nata anno 1706 1700 VI. d. 5. Novembr. sed & rursus eadem, praematura morte nupero d. 12. Sept. discedens, hauri exiguum mororem ipsi reliquit. Magno interim solatio erat, videre & liberorum conjugum concordiam, & erga se Patrem amorem, & de se maximam curam; nec non sperni in amissa tenera neptis locum sobolem ex filia recipiendi: ob quam causam nuptias secundas avertabatur, quippe non sperans ex iis commodam, quanta a liberis percipiebat. In vita sua Christianum, verbum DEI amantem, conciones sacras frequentantem; Sacrae Coenae usu se refocillantem, pacificum, humilem, officiosum; Advocatum sollicitum, justum, aequum se exhibuit. Dum Corporis eo spectaretur habitu, ex quo ad aetatem grandiozem pervenire posse putabatur. d. 28. Octobr. vespere symptomatibus aliquibus catarrhalibus correptus est, maxime pectoris angustia, cum frigore & calore; qua cum difficultate respirandi sequentibus diebus non solum permanferunt, sed & per crebras vomitiones & tussim aucta sunt. Apparebat quidem fore, ut infarctus pulmonum per excretionem resolveretur: attamen iis cessantibus materia ad suffocationem usque accumulata est. In quo periculoso statu agrotus ad se venire rogavit Confessionarium suum D. Thomam Ittigium Superintendentem: ex cujus ore peccatorum suorum, quae confessus erat, remissionem audivit, ex manu sacratissimum Corpus & Sanguinem Salvatoris sui accepit, atque robustus fide in Christum beatam analysin expectavit, suis, postquam rursus pro amore ac cura sui diligentissima, debili voce gratias egisset, valedixit, in precibus persistit, ad quas viribus deficienti, qui accesserat, D. Joh. Dornfeldius subveniebat. Inter eas die IV. Novembris hora IX vespertina placide beateque finit. Vixit ann. 60. m. 6. d. 3. Exequiae hodie finitis sacris pomeridianis sient: ad quas, Cives Academici, tam ad officium humanitatis defuncto praestandum, quam ad familiam in hac urbe florentem honorandam, promte nobiscum itote. P. P. Dom. 1703 LXXXIII. Trinitat. die XI. Nov. Ann. Chr. 1703 1700 c. VIII.

LIPSIÆ,
Literis Christiani Scholvini.

NC

CTOR

TATIS LIPSIENSIS

Ad Exequias

JOHANNIS

MMELII,

OD NOS PRACTICI,

hodie XI. Nov. cl. lxxxviii,

es suos invitat,

